

om Christendommen, det kan forstaaes om Biskopperne — ja det ærede Medlem har selv sagt, at Biskopperne ere Kirkens Repræsentanter — det kan forstaaes om Folketirken og paa flere forskjellige Maader. Men jeg maa dog virkelig spørge: naar vi have døbt et Barn og derved optaget det til Medlem af Guds Rige, og dette Barn nu er blevet over 13 Aar, er fuldkommen godt undervist i Christendommens Sandheder, og dette Barn nu kommer til Præsten og siger: „nu længes jeg efter at nyde det andet Sakrament, at nyde Herrens Nadvere“, — er det da rigtigt at sige: „nei, Du kan ikke blive stedet til denne Nydelse, thi jeg confirmerer kun een gang om Aaret“?

Premierministeren: Jeg skulde dog troe, at der er megen Forskjel mellem en almindelig Forpligtelse til at negte dem af flere Confirmationer, der nu fremstille sig, Afgang til den aarlige Confirmation, fordi de ikke ere modne, og for at negte de Enkelte Afgang paa Grund af Mangel paa Modenhed, hvor Confirmationens Udsørelse er betinget af, at der er tre Børn, som skulle være modne, saa at et af Børnenes Mangel paa Modenhed kunde medføre, at Confirmationen bortfaldt. Iøvrigt er det en Gjenstand, hvorpaa jeg ikke lægger videre Vægt. Fremdeles skal jeg i Anledning af en Uttring om, at Biskopperne alle have modsat sig, at Confirmationen holdes tvende Gange aarlig, dog bemærke, at Cultusministeren har meddeelt mig, at dette ikke er rigtigt, og at navnlig een Biskop har tilraadet Confirmation to Gange om Aaret.

Drejer: Jeg skulde tillade mig at opkaste et Spørgsmaal med Hensyn til Forstaaelsen af det principale Forslag. Jeg vil nemlig tillade mig at spørge, om Meningene deraf er, at, naar det fornødne Antal af Familiefædre engang for alle erklærer sig for, at Confirmationen skal holdes to Gange om Aaret, saa blev denne Reglen for bestandigt. Skal dette være Meningen, saa forekommer det mig, at heri dog ligger noget Betænkeligt; og skal Saadant ikke være Meningen, men skal den være, at Bestemmelsen kan forandres, naar og saa ofte

det fornødne Antal af Familiefædre finder det tjenligt, saa seer jeg blandt andet en temmelig væsentlig Betænkelighed ved, at der ikke gives nogen som helst Regel for, hvorledes og i hvilken Form Samtykket skal erhverves og staves tilveie.

Premierministeren: Jeg skønner ikke rettere, end at Endringsforslagets Ord lige frem indeholde, at den Bestemmelse, som tages, maa blive staaende og gjælde for Confirmationens Afholdelse i det Pastorat, indtil en forandret Bestemmelse senere atter skulde blive vedtaget for Fremtiden i en modsat Retning. Det forekommer mig ikke at frembyde nogen videre Bænselighed; thi de, som interessere sig for Forandring af det nu Bestaaende, og de, som interessere sig for en Tilbagevenden til det nu Bestaaende, ville let kunne sørge for Sagens Berigtigelse enten ved selv at indhente Samtykke fra Familiefædrene, eller ved at henvende sig til Sognestandsrådet om at konstatere Tilværelsen af Forskriftens Betingelser. Jeg antager ogsaa, at det kan være ganske hensigtsmæssigt, at denne Bestemmelse saaledes tages, at den kun skal gjælde, indtil en anden tages; thi, der kan virkelig i et Pastorat hos Menigheden foranlediges en forstandig Beslutning om en Forandring, eller, med andre Ord, den anden Beslutning kan være lige saa rigtig som den første, under forandrede Forhold. Naar man tænker sig et virkelig Menighedsliv og navnlig et Menighedsraad etableret, saaledes, som man tør vente og haabe, at det dog vil blive etableret, saa troer jeg dog ogsaa, at naar en saadan Gjenstand da maatte blive overladt til dette Menighedsraad, vil det være ganske rigtigt, at man ikke foreskriver, at, hvad Menighedsraadet havde bestemt engang, det skulde binde alle følgende Menighedsraad; men at det tværtimod er forbeholdt som en Gjenstand, der engang var overladt Enhver til sin Tid at tage Bestemmelse om.

Drejer: Ja, naar der var et Organ som et Menighedsraad, vilde jeg ikke have megen Betænkelighed ved Forslaget, som det foreligger her. Just paa Grund af den Om-